

Дом владике Николаја у Лелићу - наставак светитељевог дела и подвига

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је началствовао 3. маја 2026. године, на празник Светог владике Николаја Жичког и Охридског, светом Литургијом у манастиру Лелићу, задужбини тог великог угодника Божјег и месту поклоњења његовим светим моштима. У данас освећеном Дому Светог владике Николаја наставља се чудесно дело великог српског архијереја Творцу на славу, светитељу на радост, а Цркви и отаџбини нашој на корист.

Предстојатељу Српске Православне Цркве су саслуживали високопреосвећена и преосвећена господа архијереји: врањски Пахомије, шумадијски Јован, рашко-призренски Теодосије, тимочки Иларион, нишки Арсеније, будимљанско-никшићки Методије, горњокарловачки Герасим, буеносајрески и јужно-централноамерички Кирило, осечкопољски и барањски Херувим, ваљевски Исихије, шабачки Јеротеј, ремезијански Стефан, мохачки Дамаскин, топлички Петар и јенопољски Никон, уз молитвено учешће Високопреосвећеног Митрополита зворничко-тузланског г. Фотија, бројног свештенства и монаштва, представника Владе Републике Србије, Војске Србије и неколико хиљада верних.

Током свете Литургије, Патријарх Порфирије је одликовао игумана лелићког Георгија чином архимандрита.

У архипастирској беседи после читања јеванђељског одељака о ослабљеном, Патријарх је нагласио да Црква Божја у данима Васкршње радости прославља Светог владика Николаја, једног од највећих српских светитеља после Светог Саве, око чијих светих моштију се благочестиви народ сабира у лелићкој светињи.

И заиста, данас је у непрегледним колонама верни народ притицао у Лелић као некада када су се болни и немоћни сабирали у бањи Витезди, месту чудесног исцељења, а међу њима и, како је Патријарх подсетио тумачећи јеванђељско зачало, човек болестан тридесет осам година, сам и беспомоћан, окружен људима који су били усмерени искључиво на себе, попут данашњег савременог човека испуњеног егоизмом, самољубљем и себичношћу, без љубави према ближњем.

– Често немамо човека који ће да нас разуме. Нема некога на чије раме можемо да положимо своју муку, своју душу, своју главу... Ми се често питамо зашто нема помоћи ни од кога, а не питамо се нисмо ли својим поступцима и односом према ближњима заслужили да нико на нас не обраћа пажњу – поучио је Патријарх Порфирије на примеру страдалника у Бањи Витезди о животној ситуацији која се сваком човеку може учинити безнадежном, када нема ослонца међу ближњима. Али, када нас сви оставе, ако имамо наде и вере – има човека, Богочовека и угодника Божјих који нам помажу и исцељују нас – истакао је Патријарх поткрепивши своје речи примером Светог владике Николаја, у коме су били спојени молитве и мисли, међусобно далеке идеологије и вера обичног народа са академским теолошким учењем. Светитеља, чији је повратак из далеког света његов родни крај учинио бањом Витездом.

- Питање које је Господ упутио ослабљеном: Хоћеш ли здрав да будеш? - јесте питање које је упућено и свакоме од нас данас - поручио је Патријарх нагласивши да човек сам себе не може исцелити, али ако има веру, наду и жељу онда има и Христа Богочовека који исцељује све немоћи људске. Међу људима Христовим, људима охристовљеним и испуњеним благодаћу Божјом, посебно место заузима Свети владика Николај који је узевши свој крст пошао за Христом, а Он је учинио да се врати из далеке земље у свој Лелић, који је постао нова бања Витезда и место духовног исцељења - поручио је Патријарх Порфирије.

- Сви смо деца Светог владике Николаја, који је спојио молитву и мисао, исток и запад, који је сабирао људе у једну веру Христову спасоносну. Останимо сабрани у вери, нади и љубави, прослављајући Бога заједно са Светим владиком Николајем и свима светима - закључио је Његова Светост г. Порфирије, на чијим грудима је данас засијало највише одликовање Епархије ваљевске.

Беседу Патријарха српског г. Порфирија у целисти можете прочитати [ОВДЕ](#).

Преосвећени Епископ ваљевски г. Исихије је уручио предстојатељу Српске Православне Цркве орден Светог владике Николаја за несебичну љубав показану према светињама и верном народу Епархије ваљевске.

Исто одликовање добио је и високопреподобни архимандрит и игуман лелићки Георгије за пожртвовано старање о светитељевој задужбини и успешан завршетак изградње Дома владике Николаја - духовног, образовног и културног центар, кога чине: музеј посвећен светитељу, библиотека са читаоницом, сала за конференције и амфитеатар - који је данашњом свечаном приликом и освећен.

Епископ Исихије је том приликом заблагодарио Патријарху Порфирију, архијерејима, свештенству и свима који су умножили свечарску радост лелићког братства и говорећи о дару Светог владике Николаја и његових благочестивих родитеља манастиру Лелић навео да су они најбоље парче земље са љубављу обрађивали, а затим га принели својој Цркви, изградивши на њему светињу у којој се данас молитвено сабирамо. - Оно што је била њихова очевина, постало је наша духовна домовина - казао је ваљевски архијереј и поручио:

- Када корачамо овом портом, ми газимо стопама којима је Свети владика Николај ходио, али и стопама којима се успињао ка Господу. Сваки део ове

лелићке земље натопљен је молитвом и благословом онога који нас је учио како се воли Бог и како се служи народу. Дарујући ово имање Цркви, он није само дао земљу, он нам је отворио капију кроз коју се улази у вечност. Ова земља, браћо и сестре, добила је свој пуни сјај и свој небески печат пре тачно тридесет пет година. Сећамо се оног благословеног дана, велике молитве и тихе чежње, када су се мошти Златоустог Владике вратиле из туђине у његов вољени Лелић. Пре три и по деценије круг се затворио, владика Николај се вратио тамо где је први пут угледао сунце да ту чека и опште васкрсење. Тај пренос моштију није био само физички повратак једног тела. Био је то духовни васкрс наше Србије. Његов повратак је био знак да Бог не заборавља своје верне и да се свака суза у изгнанству претвара у небески бисер. Он није дошао овде да почива, већ да нас буди.

Током торжествене Литургије појао је Хор свештеника, богослова и полазника Школе црквеног појања Епархије ваљевске под управом протојереја Бранка Чолића.

Овогодишњи домаћин ктиторске славе у манастиру Лелић био је истакнути музички уметник Дејан Петровић.

За заслуге за изградњу музеја архипастирске грамате су добили велики добротвори: Предраг Јовановић, Саша Крстић, Невена Лазић, Немања Матић, Горан Омеровић, Саша Павловић, Милутин Перуновић, Маја Самарџић и Петроније Тејић.

По завршетку свечаности у Лелићу, Патријарх Порфирије је посетио манастир Ћелије где се поклатио се моштима Преподобног Јустина Ћелијског.

